

ภาคผนวก

กระบวนการหาหุ่นนอนในสวนสาธารณะของชายผู้รักเพศเดียวกัน

เมื่อกล่าวถึงสวนสาธารณะตามความเข้าใจของคนทั่วไปแล้วมักคิดว่าเป็นสถานที่สำหรับพักผ่อนหย่อนใจในยามว่างหรือเป็นที่ออกกำลังกายของคนบางกลุ่มที่อยู่บริเวณนั้น ซึ่งสวนสาธารณะเองก็ยิ่งแบ่งออกเป็น 2 ประเภทตามลักษณะการเปิดปิดของสวน อย่างสวนรัชวิภา สวนสมเด็จพระเจ้า 84 ข้างห้างสรรพสินค้าเซ็นทรัลพลาซ่าลาดพร้าว หรือสวนสาธารณะบริเวณซอยวัชรพล ฯลฯ ซึ่งเป็นสวนเปิด คือสวนสาธารณะที่ไม่มีเวลาปิดและสามารถเข้าไปใช้ได้ตลอด 24 ชั่วโมง ส่วนสวนจตุจักร สวนพฤกษชาติการเคหะคลองจั่น สวนลุมพินี สวนสราญรมย์ หรือตามสนามกีฬาทั่วไปนั้นถือได้ว่าเป็นสวนปิด คือสวนสาธารณะที่มีเวลาเปิดปิดเป็นเวลา อย่างสวนจตุจักร จะเปิดและปิดเวลา 4.30 – 21.00 น. เป็นต้น ซึ่งผู้ที่เข้าไปใช้สวนปิดนั้นจะต้องทราบถึงเวลาเปิดของสวนและออกมาก่อนที่จะมีพนักงานไปปิดประตูสวน ขณะที่สวนเปิดนั้นเป็นสวนที่คนส่วนใหญ่เข้าไปใช้ได้เต็มเวลา คือสามารถเข้าไปใช้ได้ตลอดวัน โดยผู้ที่เข้าไปใช้ประโยชน์ในสวนดังกล่าวก็มีลักษณะที่เลื่อนไหลไปเรื่อย ๆ แล้วแต่วัตถุประสงค์ของการเข้าไปใช้ตามที่ได้กล่าวมาแล้วในข้างต้น ซึ่งนอกจากวัตถุประสงค์ดังกล่าวแล้วยังมีอีกวัตถุประสงค์หนึ่งที่ทำให้คนบางกลุ่มเข้าไปใช้ประโยชน์จากสวนสาธารณะ นั่นคือการเข้าไปหาหุ่นนอนของเกย์ในยามค่ำคืนนั่นเอง ซึ่งสวนสาธารณะที่จะกล่าวถึงต่อไปนี้คือสวนรัชวิภาซึ่งเป็นสวนสาธารณะหนึ่งในหลาย ๆ แห่งที่บรรดาเกย์นิยมเข้าไปหาหุ่นนอนด้วยความสมัครใจ

สวนแห่งนี้ตั้งอยู่บนถนนวิภาวดีรังสิต หากนั่งรถจากมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์มาตามถนนวิภาวดีรังสิต สวนแห่งนี้จะอยู่ทางซ้ายมือ ภายในสวนแห่งนี้มีต้นไม้ขึ้นอยู่โดยรอบ ถ้ามองจากถนนเข้ามายังสวนจะเห็นว่าเป็นสวนที่ค่อนข้างทึบโดยเฉพาะเวลากลางคืนจะมีมืดมาก สวนแห่งนี้สามารถแบ่งพื้นที่ออกเป็น 3 ส่วนเพื่อความสะดวกต่อการทำความเข้าใจ สวนส่วนแรกเป็นสวนที่อยู่ทางขวามือ สวนส่วนนี้หากจะกล่าวไปแล้วเป็นพื้นที่ส่วนบุคคลที่อยู่ติดกับบริเวณสวนรัชวิภาที่มีลักษณะรกร้างรอการปรับปรุง ภายในประกอบไปด้วยตึกร้างและต้นไม้ขึ้นอย่างหนาทึบภายนอกล้อมด้วยรั้วสังกะสีโดยรอบทำให้ไม่เป็นที่สังเกตของผู้ที่ขับซึ่รถผ่านไปมา เกย์ที่เข้าไปหาหุ่นนอนจึงใช้พื้นที่ส่วนนี้เพื่อมีกิจกรรมทางเพศ แต่อย่างไรก็ตามเนื่องจากพื้นที่ดังกล่าวเป็นพื้นที่ลับตาคนทำให้อาจจะก่อให้เกิดอันตรายต่อผู้ที่เข้าไปได้ดังมีตัวอย่างให้เห็นในหลายกรณีว่ามีเกย์ถูกทำร้ายร่างกาย หรือถูกชิงทรัพย์ เป็นต้น ถัดมาเป็นสวนส่วนที่สอง สวนส่วนนี้คือบริเวณสวนรัชวิภาซึ่งเป็นพื้นที่ที่อยู่ตรงกลาง จุดสังเกตที่ชัดเจนของพื้นที่บริเวณนี้ก็คือตรงกลางสวนจะมีศาลาพักผ่อนและมีม้านั่งวางเรียงรายรอบบริเวณสวนซึ่งติดอยู่กับลานจอดรถ โดยเฉพาะม้านั่งที่อยู่ติด

กับลานจอดรถนั้นจะมีแสงไฟที่สว่างคอยสอดส่อง จึงเป็นพื้นที่ที่ดูเหมือนจะปลอดภัยที่สุดและผู้คนก็มักจะมานั่งพักกันบริเวณนี้มากที่สุดด้วย เพราะนอกจากจะเป็นพื้นที่ที่ปลอดภัยแล้วยังเป็นพื้นที่สำหรับผู้ที่จะเข้ามาคอยสังเกตการณ์ว่ามีอะไรผิดปกติหรือมีตำรวจคอยมาตรวจตราหรือไม่ก่อนที่จะแต่ละคนจะแยกย้ายกันเดินไปหาคู่ตามความสมัครใจ บริเวณนี้จึงเป็นที่สำหรับพบปะกันมากกว่าที่จะมีความสัมพันธ์ทางเพศต่อกัน แต่อย่างไรก็ตามในพื้นที่ของสวนบริเวณนี้ก็มิพุ่มไม้ที่เอื้อสำหรับการมีกิจกรรมทางเพศได้เช่นกันแต่อาจจะไม่มากเหมือนส่วนอื่น ๆ และสวนส่วนที่สามซึ่งเป็นบริเวณสุดท้ายนั้นอยู่ติดกับถนนที่จะเลี้ยวเข้าสู่ถนนรัชฎาภิเศก บริเวณนี้จะเต็มไปด้วยต้นไม้ขึ้นอยู่หนาทึบ จึงเหมาะที่จะเข้าไปมีความสัมพันธ์ทางเพศต่อกัน นอกจากต้นไม้ที่มีอยู่อย่างหนาทึบแล้วยังมีซอกหลืบอีกมากมาย อย่างบริเวณตีนสะพาน บริเวณป้ายของสวน เป็นต้น ทำให้สวนนี้มีผู้คนเข้าไปเดินอย่างพลุกพล่านและยืนรอตามจุดต่าง ๆ โดยเฉพาะใต้ต้นไม้ใหญ่เพื่อรอผู้ที่จะเข้ามา ปฏิสังสรรค์และตกลงที่จะมีความสัมพันธ์ทางเพศกันต่อไป

สำหรับจุดเริ่มต้นของการเข้าไปหาคู่นอนในสวนสาธารณะของเกย์แต่ละคนนั้น สถานที่แรกที่เข้าไปหาคู่นอนอาจจะแตกต่างกันไปตามแหล่งข้อมูลที่มีอยู่และเงื่อนไขอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องอย่างเรื่องของการเดินทาง ความปลอดภัยที่จะได้รับ ฯลฯ ถึงแม้ว่าจุดเริ่มต้นของการหาคู่นอนของเกย์แต่ละคนอาจจะแตกต่างกันในเรื่องของสถานที่ แต่สิ่งหนึ่งที่เป็นจุดร่วมของเกย์ที่เข้ามานอกจากการหาคู่นอนแล้ว พวกเขาเหล่านั้นจะต้องเรียนรู้ว่ากิจกรรมในลักษณะใดบ้างที่จะเกิดขึ้นรวมทั้งต้องเรียนรู้ว่าเมื่อใด สถานที่ใด และเกิดขึ้นอย่างไร

ไปสวนครั้งแรกเมื่อตอนปี 3 (ประมาณ พ.ศ.2539) ที่วังสราญรมย์ข้างพระบรมมหาราชวัง แถว ๆ กรมการรักษาดินแดน ที่ตัดสินใจไปเพราะเริ่มที่จะคิดถึงเรื่องการเกี่ยวพันกับคนอื่น เพราะไม่ได้เกี่ยวข้องกับใครมาตั้งนานแล้ว ตอนที่อยู่ปี 1 ยังไม่ได้คิดเพราะอายุเรายังไม่ครบ 20 ปี การตัดสินใจยังไม่เป็นผู้ใหญ่ พอโตขึ้นการเลือกคู่ของเราชัดเจนก็เลยเริ่มเข้าไปเกี่ยวข้อง ... ที่ตรงนี้ (วังสราญรมย์) เป็นที่แต่ตั้งแต่เดิมของวงการเกย์ไทยในเขตกรุงเทพฯ ตอนแรกเหมือนกับว่าได้ยินเขาพูดกัน และมีหนังสือต่าง ๆ อย่างพวกหนังสือเกย์ก็จะมีเขียนไว้ว่ามีที่ที่เกย์ไปชุมนุมกัน น่าสนใจ ก็เลยไป เพราะอยากไปดูว่าเขามีอะไรกันมากแค่ไหน แต่ตอนที่ไปก็ทำใจแล้วว่าเป็นเรื่องของการมีเซ็กซ์เป็นส่วนใหญ่ ก็เลือกที่นั่นเลย (หม่อม)

ไปครั้งแรกเมื่อไหร่จำไม่ได้ แต่เขาเป็นว่าหลายครั้งตั้งแต่สมัยเรียนปริญญาตรี มีเพื่อนเล่าให้ฟังว่าในสวนมีประเภทแหล่งเกย์ไปชุมนุมกัน แต่เมื่อชวนเพื่อนไปก็ไม่มีใครไปก็เลยต้องไปคนเดียว เพราะอยากไปดูให้เห็นกับตว่ามีจริงหรือเปล่าที่เขา

บอก ... ตอนไปก็ไม่ว่ามีกิจกรรมอะไรเกิดขึ้นในสวน พอไปเราก็ได้เห็นว่ะ เอ๊ะ!
ทำไมคนมากันเยอะ เขามาทำอะไรกัน เดินเข้าไปเลยตามพุ่มไม้ นั่นแหละ ไม่รู้
เหมือนกันว่าใจตัวเองตอนนั้นกล้าได้อย่างไร ก็เข้าไปเลย เห็นเขาเดินเข้าไปทำอะไร
ก็ไม่รู้ เราก็เดินเข้าไป ก็เห็นว่าเขาทำอะไรกัน (ต่อ)

ไปที่สวนสาธารณะครั้งแรกเมื่อประมาณ พ.ศ.2543 โดยที่เพื่อนเป็นคนเล่าให้ฟังว่า
มีสวนที่มีคนไปทำอะไรกันก็เลยสนใจ ในครั้งแรกที่ไปก็ไปกับเพื่อนที่กล้าไปก็เพราะ
มีเพื่อนไปด้วย สำหรับสวนที่ไปในครั้งแรกก็คือท้องสนามหลวง ซึ่งก็ไปเดินดูเสีย
มากกว่าและในครั้งที่ไปก็เพราะอยากที่จะไปหาที่เดิน หาที่นั่งคุย ... ส่วนเรื่องที่จะ
มีเช็ทมีอะไรกันนั้นมันเป็นผลพลอยได้ (กบ)

เริ่มจะมาที่นี่ได้ 2 เดือน (สวนรัชวิภา / ตุลาคม 2545) ที่แรกก็ไม่ค่อยกล้ามาจึง
ต้องมากับเพื่อน ที่ตัดสินใจไปก็เพราะเพื่อนเป็นคนชวนไป ตอนแรกที่ไปก็ไปกับ
หลายคนด้วยความอยากรู้อยากจะเป็นอย่างไร ซึ่งตัวเองก็ไม่รู้มาก่อนว่าจะมีอย่างนี้
ในสวนสาธารณะ แต่เคยได้ยินว่าที่ออสเตรเลียมีในห้องน้ำเท่านั้น ... ที่รู้ว่าที่นี่เป็น
แหล่งสำหรับเกย์ก็เพราะเพื่อนบอก ซึ่งเพื่อนของผมเองก็มาเป็นปีแล้ว (ปอ)

จากประสบการณ์ของกลุ่มตัวอย่างพอสรุปได้ว่าการเข้าไปในสวนสาธารณะในครั้งแรก
นั้นส่วนใหญ่ได้รับคำบอกเล่าจากเพื่อนหรือคนรู้จัก ตลอดจนการได้รับข้อมูลข่าวสารมาจาก
หนังสือเฉพาะกลุ่ม นั่นก็คือหนังสือเกย์ที่มีการเขียนแนะนำสถานที่ต่าง ๆ ซึ่งเหตุผลของแต่ละ
บุคคลที่เข้าไปก็แตกต่างกัน แต่ที่พบมากที่สุดก็คือ ความอยากรู้อยากเห็นว่ามีกิจกรรมอะไรบ้างที่
เกิดขึ้นที่นั่น หรือว่ามีกิจกรรมเกิดขึ้นจริงตามคำบอกเล่าหรือเปล่า จากข้อมูลข่าวสารที่ได้รับ
ประกอบกับความอยากรู้อยากเห็นทำให้พวกเขาก้าวเข้าสู่กิจกรรมการหาคุณอนโดยที่ในครั้งแรก
ครั้งแรกที่ไปยังไม่มีกิจกรรมใด ๆ เกิดขึ้น คือไปดู area ก่อนว่าตรงนี้มีคนนะ ตรง
จุดไหนที่คนเขาชอบไปเดิน ไปดูว่าเขาเข้าไปทำอะไรกันบ้าง เขาเดินไปทางไหน
ของการกีฬา คือเรายังไม่รู้จุด ไปครั้งแรกก็ยังไม่รู้จุดคือไปก็อยู่จุดนี้จุดเดียว เวลา
เข้าไปในสวนสาธารณะก็จุดเดียวแต่ที่อื่นเราไม่รู้ ในสนาม ในเวโลโดม หรือว่า
จะเป็นที่ออกกำลังกายในร่มก็ไม่รู้ แต่พอเราเดินไปแล้วเห็นคนไปทางนั้นทางนี้ เรา
ก็เดินไปบ้าง ... ไปดูเขาเฉย ๆ ว่าเขาทำอะไรกัน แต่เรายังไม่มี ที่ยังไม่มีความเป็น
เพราะหาคนถูกใจยังไม่ได้ คือเรายังไม่เจอ (ต่อ)

ตอนแรกรู้สึกว่าคุณที่นั่นเขาเอื้อประโยชน์กับเรื่องเกย์มาก คนที่ไปส่วนใหญ่เป็นผู้
ใหญ่ทั้งนั้นเลย มีเรานี่แหละเป็นเด็กที่สุดในระยะ 4 - 5 ปีก่อน ... ครั้งแรกที่ไปก็มี

อะไรกับผู้หญิงคนหนึ่ง เขาเข้ามานั่งคุยสัพเพเหระ เพราะเราไม่ชินที่ เราไปครั้งแรก เราก็ต้องเปิดโอกาสให้กับคนอื่นก่อน เพราะปกติลักษณะของตัวเองจะไม่เข้าไปเกี่ยวข้องกับใครก่อน จะไม่เข้าไปคุย ถ้าอยากคุยคุณก็เข้ามา แล้วเขาก็เข้ามาคุย เข้ามาถามโน่นถามนี่ เราก็จะมองแววออกแล้ว ... แล้วเขาก็จับเนื้อจับตัว ไม่มีอะไรกัน มีแค่เบื้องต้นก็คือ oral sex (โดยที่ผู้หญิงคนนั้นเป็นผู้ใช้ปากให้) (หม่อม)

ความรู้สึกที่มีต่อประสบการณ์ในครั้งแรกจะมีผลต่อการตัดสินใจที่จะเข้าไปเกี่ยวพันในกิจกรรมดังกล่าวมากขึ้นเป็นลำดับ ดังที่ต่อเล่าว่า "ไปครั้งแรกรู้สึกตื่นเต้นดี เพราะไม่เคยเจอมาก่อนว่ามีด้วยเหอสนามกีฬา ดูแล้วใจก็ตบ ๆ เลยนะ เพราะมันตื่นเต้น ก็กลัวด้วยนะตอนที่ไปกลัวตำรวจ เพราะไม่เคย เกิดไปเที่ยวแล้วตำรวจจับไม่คุ้มเลยนะ" ความรู้สึกในครั้งแรกของต่อทำให้เขาตัดสินใจที่จะเข้าไปในสวนเป็นครั้งที่สอง

ไปครั้งที่สองไม่ห่างจากครั้งแรกเลย รุ่งขึ้นอีกวัน เพราะอยู่แถวนั้น พอทุ่มหนึ่งหาข้าวทานเสร็จก็ทิ้งหนังสือแล้วก็เดินเข้าไปเลย ช่วงนั้นรู้สึกว่าถ้ามีเรียนจะเข้าไปทุกวันเลย ช่วงนั้นไม่รู้เป็นไงเที่ยวสะบัดเลย คือถ้าใจเราอยากเที่ยวก็ไป ที่ไปอาจเป็นเพราะเบื่อ ๆ ด้วยมั้ง อยู่คนเดียว เหงา ... บางทีเลิกครึ่งวันเราก็ไม่รู้ว่าจะไปทางไหน ก็ยังอยู่ตรงนั้น ก็ไม่กลับหรือกลับบ้านมิด ๆ (ต่อ)

ขณะที่หม่อมเล่าว่า

ครั้งแรกรู้สึกไม่ค่อยประทับใจ เพราะได้กับคนแก่ ... จำไม่ได้ว่าไปครั้งที่ 2 เมื่อไหร่ รู้แต่ว่าไม่ห่างกันมากนัก ระยะเวลาเริ่มชินที่วังสราญรมย์ก่อน จะไม่ไปไหนไกลจากละแวกวังสราญรมย์ พอเริ่มพัฒนาไปเรื่อย ๆ ปี 4 ปี 5 ก็จะไปสวนอื่น อย่างเช่นสวนลุมฯ ซึ่งจะมีเวลาของมัน ก็ไม่ค่อยถนัดนักเพราะว่าไม่ชินที่ สวนใหญ่จะอยู่ที่วังสราญรมย์ ... แล้วสวนอื่น ก็เช่นสวนที่คลองจั่น สวนที่หน้าที่เซ็นทรัลลาดพร้าว สวนรัชวิภา พระราม 7 (สวนอยู่ใต้สะพานพระราม 7) ตรงนั้นเมื่อก่อนมีแต่ปัจจุบันไม่ค่อยมีเพราะเขาล้อมรั้วและมีเด็กไปเล่นกีฬา กัน ตอนแรกอาจจะมึนบ้างนิด ๆ หน่อย ๆ ก็ไปที่นั่นแค่ 2-3 ครั้ง แต่ก็ประสบความสำเร็จ คือว่าเป็นคนที่รู้ที่และไปถูกจุด บางคนไปไม่รู้ที่ไม่ถูกจุดก็ไม่เจอ (หม่อม)

ครั้งแรกที่เข้าไปนั้นก็แค่ไปดู เหมือนเป็นการทัศนศึกษามากกว่าซึ่งในครั้งนั้นก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้น ซึ่งสวนรัชวิภานี้เป็นสวนแห่งเดียวที่เข้ามา ในครั้งที่สองที่ไปห่างจากครั้งแรกประมาณ 1 สัปดาห์ ซึ่งเราก็ไปกับเพื่อนเหมือนเคย ... สวนครั้งที่สองที่ไปนั้นก็เหมือนกับในครั้งแรกที่ไปคือไปนั่งรอเพื่อน แต่เริ่มที่จะมีอะไรกับคนในสวนเมื่อ

ครั้งที่ 3 เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเนื่องจากเราก็กออกไปเดินเล่นเพื่อรอเพื่อนเนื่องจากที่
เกียจนั่งรอและยุ่งก็กั๊ด ระหว่างที่เดินเล่นก็มีคนเข้ามาทักเข้ามาคุย ก็คือในตอน
แรกคิดว่าเป็นเพื่อนคุยกันมากกว่า พอคุยกันสักพักเขาก็ชวนว่าไปเที่ยวบ้านหรือ
ห้องของเขาไหม ในตอนนั้นเราเองก็ยังไม่รู้เลยว่าจะต้องมีเช็ชท์กันหรือเปล่า แต่สุดท้าย
ก็ลงเอยกันด้วยการมีเช็ชท์ แต่หลังจากที่มีอะไรกันแล้วก็ไม่ได้มีการติดต่อกัน
อีก คือแค่นั้นก็จบ ... ความรู้สึกถึงแม้ว่าจะไม่ค่อยประทับใจ ไม่ตั้งใจ แต่ก็ไม่ได้รู้
สึกว่าไม่ชอบเลยทีเดียว (ปอ)

ส่วนการเข้าไปในสวนครั้งที่ 2 นั้นห่างจากครั้งแรกเป็นเดือน ครั้งที่ 2 ที่มาเป็นสวน
สมเด็จพระเจ้า 84 ที่รู้ว่าสวนแห่งนี้มีก็เพราะเพื่อนบอก ที่แรกก็ไม่กล้าแต่ถ้ามีเพื่อนไป
ด้วยก็จะกล้า แต่ที่กล้าไปสวนคนเดียวก็เพราะเพื่อนคนที่พาไปต้องกลับต่างจังหวัด
เราก็รู้สึกเบื่อ ๆ ไม่รู้จะไปไหนดีก็เลยลองไปดู แต่ครั้งที่ 2 ที่ไปนั้นก็ยังไม่ทำอะไร
เช่นเคย ... เริ่มตัดสินใจมีอะไรกับใครในสวนเมื่อการไปในครั้งที่ 4 - 5 ที่บริเวณ
สวนสมเด็จพระเจ้า 84 ด้วยวิธีการใช้มือเพียงอย่างเดียวภายในสวนนั้นเลย โดยที่เรา
เป็นฝ่ายใช้มือให้กับเขา ซึ่งความรู้สึกในตอนนั้นรู้สึกว่ามันดีเกิน ก้าว ระวังใจ และ
หลังจากวันนั้นก็เข้าสวนอีกโดยห่างจากครั้งที่แล้วประมาณ 4 - 5 วัน (กบ)

ถึงแม้ว่าความประทับใจจากกิจกรรมการหาคุณอนในครั้งแรกจะแตกต่างกันไป มีทั้งตื่น
เต้น มีทั้งประทับใจ หรือแม้กระทั่งรู้สึกเฉย ๆ เพราะเห็นเป็นเรื่องธรรมดา แต่ทั้งหมดก็ตัดสินใจที่
จะเข้าไปหาคุณอนในสวนเป็นครั้งที่ 2 และ 3 ตามมา ถึงแม้ว่าคำบอกเล่าของบางคนจะมีความรู้
สึกเชิงลบหรือไม่ประทับใจก็ตาม แต่การที่กลับไปหาคุณอนในสวนสาธารณะอีกเป็นครั้งที่ 2
และ 3 เรื่อยไปนั้น แสดงว่าพวกเขาให้คุณค่าหรือได้รับประโยชน์อะไรบางอย่างจากการเข้าไปหา
คุณอน ซึ่งความรู้สึกและการให้คุณค่าดังกล่าวอาจแสดงออกมาในรูปของความรักที่แต่ละคนเข้า
ไปหาคุณอนภายในสวน กล่าวคือ ผู้ที่ให้คุณค่าหรือมีทัศนคติที่ดีต่อการหาคุณอนจะมีแนวโน้มที่
จะเข้าไปหาคุณอนในสวนเป็นจำนวนครั้งที่มากกว่าผู้ที่มีความรู้สึกเชิงลบหรือมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อ
การหาคุณอน โดยการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างแต่ละคนจะแสดงให้เห็นถึงความถี่ของการเข้าไปหา
คุณอนในสวนสาธารณะที่แตกต่างกัน

"ความถี่เกือบทุกวันที่มีเรียน อาทิตย์ละประมาณ 3 วัน" (ต่อ)

"ถ้าไปอาทิตย์ต้นเดือนก็จะไปถี่ติด ๆ กัน ... ในอาทิตย์แรกก็จะไปถี่ ๆ ใน 1 อาทิตย์เรา
อาจจะไปสัก 5 วัน แล้วก็หยุดไป 2 เดือน แล้วก็ไปในระยะเดียวกันในเดือนต่อไป" ที่เป็นเช่นนี้
ก็เพราะ "จะไปดูความถี่ของคนที่เป็น สมมติว่าเราไปวันจันทร์ พุธ ศุกร์ อาทิตย์ ก็จะดูว่าเราไปจะ

เจอคนที่ซ้ำหน้ากับที่เราไปหรือเปล่า ถ้าเห็นคนที่ซ้ำหน้าก็จะรู้ว่ามีคนที่ไม่ไปแบบเราซ้ำ ๆ ๆ ๆ เป็นประจำ เราก็จะคุ้นหน้าคนคนนี้ ก็จะพอเดาได้ว่าคนลักษณะนี้น่าที่จะพอเข้ากันได้ ..." (หม่อม)

"เข้ามาในสวนนี้ประมาณอาทิตย์ละครั้งหลังจากงานเลิก" (ปอ)

ก็จะเข้าไปเป็นบางช่วง ซึ่งถ้าบางช่วงเบื่อก็จะไม่ไปเลย คือในบางช่วงบางวันก็ดูเหมือนว่าจะไปติด ๆ กัน ทั้งนี้ก็ไปเพราะเพื่อนชวนไปบ้าง วันนี้ไปเพราะเพื่อนชวน วันพรุ่งนี้อยากไปด้วยตัวเอง ... ก็จะตัดสินใจไปเลย บางครั้งถ้าไปติดกันมาก ๆ ก็จะไม่อยากไป แต่ถ้ามีเพื่อนที่มาจากต่างจังหวัดซึ่งนาน ๆ มาทีชชวนก็จะไป (กบ)

อย่างไรก็ตามการหาคุณอนในสวนสาธารณะก็เป็นกิจกรรมหนึ่งที่สามารถก่อให้เกิดอันตรายได้เช่นกัน ข้อมูลที่มีอยู่ได้แสดงให้เห็นถึงความรุนแรงและการถูกขู่กรรโชกจากกิจกรรมดังกล่าว สิ่งก็ตามมาก็คือคนที่ต้องการจะหาคุณอนทั้งหลายได้มีการค้นหาวิธีการในการควบคุมสิ่งแวดล้อมสำหรับความสัมพันธ์ทางเพศที่จะเกิดขึ้น ทำให้พื้นที่บางพื้นที่ได้รับการควบคุมเป็นผลให้ผู้ที่กลายเป็นเหยื่อน้อยลง อย่างสถานบริการทางเพศ โรงอาบน้ำหรือซาวน่า และบาร์เกย์ เป็นต้น แต่กิจกรรมการหาคุณอนในสวนสาธารณะไม่ได้เป็นเช่นนั้น เนื่องจากความเป็นสาธารณะจึงทำให้ใครก็เข้าไปใช้ประโยชน์จากสวนได้ นั่นก็หมายความว่าในบรรดาผู้ที่เข้ามาหาคุณอนนั้น อาจจะมีมิชฌาซีหรือคนที่ไม่ได้เข้ามาหาคุณอนปะปนอยู่ด้วย นอกจากนี้บริเวณพื้นที่สวนสาธารณะหลาย ๆ แห่งจะประกอบด้วยหนองน้ำ หรือมีพุ่มไม้ขึ้นอย่างหนาแน่น ทำให้ผู้ที่เข้าไปใช้พื้นที่อาจได้รับอันตรายจากสัตว์ร้ายเช่นงูและตะขาบได้เช่นกัน

"จากประสบการณ์ยังไม่เคยมี อาชญากรรมยังไม่เคยมี แต่เพื่อนเล่าให้ฟังว่าเพื่อนเคยเจอ สัตว์ร้ายก็ไม่เคยเจอ แต่ก็กลัวเหมือนกันวาร์ก ๆ ไม่รู้ว่าผีหรือเปล่านะงู" (ต่อ)

ความปลอดภัย ต้องเข้าใจว่าที่เหล่านั้นมันไม่มีความปลอดภัยเลยถ้าคนไม่รู้ทางหนีที่ไล่ ไม่ระวังตัว คนที่ไปที่นั่นก็พยายามจะป้องกันตัวเอง อย่างเช่น ไม่พกทรัพย์สินอะไรที่มีค่าไป เราก็ต้องรู้ทางหนีที่ไล่ว่าตรงไหนมันหลบมันเลี่ยง ทางออกทางเข้ามันอยู่ตรงไหน หรือว่าคนลักษณะนี้ที่เราจะคุยด้วยมันมีพิษมีภัยกับเรามากน้อยแค่ไหน ในความรู้สึกมันจะต้องพอมองได้ว่าคนนี้จะมาตีมาไม่ตีอย่างไร ... เรื่องสัตว์ร้ายก็อาจจะเป็นไปได้เพราะที่เหล่านั้นจะเป็นที่ขึ้น งูเงี้ยว ตะขาบอะไรก็มี ก็เคยเจอเคยเจอบ้าง งูก็เคยเจอครั้งหนึ่ง ตอนนั้นก็เป็นที่หวุดหวิดมาก คือเตือนคู่แล้วว่าตรงนั้นรกมาก เขาก็ไม่ฟังจนกระทั่งงูมันมาพันขาเราเนีย ... ตะมันทิ้งซะ ก็เลยรู้สึกว่ที่บางที่มันขึ้นมากเราก็จะพยายามเลี่ยง เพราะเรารู้สึกว่ามันไม่น่าปลอดภัยสำหรับที่เหล่านี้ (หม่อม)

นอกจากนี้หม่อมมัยง์เล่าถึงเรื่องของการจีปลันว่า

มีอยู่บ้างที่เคยได้ยินข่าวเรื่องจีปลัน อย่างเช่นในรั้ววิภาาก็จะมี อันนี้เป็นลักษณะของผู้ชาย คือส่วนใหญ่ในความรู้สึกก็คือเกย์ที่ไปที่นั่นเขาจะไม่ทำเรื่องอย่างนี้เพราะว่าไม่ใช่วิถีชีวิตที่จะทำ เพราะว่าเกย์ไม่ใช่วิถีชีวิตที่จะจีปลันชาวบ้านนอกจากขวยโอกาสกับการใช้กำลังมันน้อยมาก คนที่ไปทำที่นั่นคือคนที่ไปขวยโอกาส คือพวกผู้ชายแท้ ๆ ที่รู้ว่าตรงนี้เป็นแหล่งอะไรแล้วก็ใช้เรื่องของกำลังเข้าไปตรงนั้น คนบางคนอาจจะหลงกลพอมเห็นผู้ชายที่มันทะมัดทะแมง น่าสนใจก็เข้าไปเลือกตรงนั้นก่อน ก็เลยขาดสำนึกไปว่ามันมีอันตราย เขาก็จะเข้ามา เท่าที่ฟังเขาก็เอามิดมาจี ก็ไม่ได้ทำอะไร เพียงแต่เอามิดมาจีให้อยู่เฉย ๆ แล้วเขาก็ล้วงเอากระเป๋ากลับไปแล้วก็วิ่งหนี มันไม่ได้มีการฆ่าฟันกัน เพียงแต่ว่าคนก็ไม่รู้จะทำอย่างไร คุณตะลึงคุณก็ไม่รู้จะไปวิ่งตามเขาตรงไหน แล้วก็อีกเรื่องหนึ่ง คุณจะไปแจ้งตำรวจ มันก็ไม่ใช่วิถีชีวิต เพราะว่า คุณจะต้องไปอธิบายกับตำรวจว่าคุณไปทำอะไรที่นั่น ไปเกิดอะไรขึ้นที่นั่น แล้วก็จะต้องเป็นเรื่องเป็นราว แล้วเรื่องอย่างว่าก็จะสงบไป แต่ก็เป็นเรื่องที่น่าอันตราย

ส่วนเกณฑ์ในการดูคนหรือคู่ที่จะทำการปฏิสังสรรค์เพื่อความปลอดภัยนั้นกลุ่มตัวอย่างก็มีวิธีในการเลือกแตกต่างกันตามประสบการณ์ที่เคยได้รับไม่ว่าจะเป็นประสบการณ์ตรงหรือจากคำบอกเล่าของเพื่อนผู้ที่เคยมีประสบการณ์หรือเคยเข้าไปในพื้นที่ดังกล่าว ดังนี้

เวลาดูคนที่เข้ามาว่าประสงคร้ายหรือไม่ เวลาคนตีเกณฑ์คนก็จะตีเกณฑ์ก่อนว่าถ้าคนไหนเถื่อน ๆ แต่งตัวนุ่งกางเกง ๆ หนอยอันนั้นไม่น่าไว้ใจ แต่แต่งตัวเรียบร้อย ๆ เก๋ ๆ ตามประสาเกย์ อันนี้ก็พอจะไม่ใช่น่าไว้ใจ แต่พอจะประลองกำลังกันได้ พอจะมีทางหนีทีไล่รอดกันได้สู้กันพอไหว แต่คนที่มันเถื่อนน่ากลัวอะไรอย่างนี้ คนปกติเขาก็จะเลียงกันตั้งแต่แรกแล้ว อย่างบางที่เขาเป็นเจ้าที่เจ้าถิ่นเขาก็จะเอะอะเอ็ดตะโร คนส่วนใหญ่ก็จะไม่ไปยุ่งเกี่ยวกับโซนนั้น ไม่อยากไปเกี่ยวข้องกับเพราะไม่อยากมีปัญหา คือคนที่ไปส่วนมากจะระวังตัวอยู่แล้วว่า คือจะสกรีนคนก่อนว่าคนที่เข้าข่ายจะคุยกับเราพอเหมาะพอสมไหม คือ อภัยาคัยดีไหม ถ้าอภัยาคัยดีแต่ประสงคร้ายเราก็ตีความไม่ออกเหมือนกัน คนส่วนใหญ่เขาดูที่รูปลักษณ์ก่อน ถ้ารูปลักษณ์แต่งตัวพอจะดูไม่มีปัญหา คือไม่เถื่อนเกินไป ไม่น่ากลัวเกินไป คนก็จะคุยอยู่แล้ว ถ้าแต่งตัวไม่น่าไว้ใจ เขาก็จะเบี่ยงไปตั้งแต่แรก (หม่อม)

“ดูจากการแต่งกาย ดูจากสิ่งที่เขาพูดคุยกับเราก่อน เพราะส่วนใหญ่ที่เจอเนี่ยจะเป็นนักศึกษามากที่สุด ณ เวลานั้น นักศึกษามากที่สุดถึง 70 เปอร์เซ็นต์ คนที่ทำงานก็มีมาเที่ยว แต่

ยังไม่เจอ เขาอาจไม่ปิ้งเรามั้ง นักศึกษาอาจจะไม่มีพิษมีภัยมั้งช่วงนั้นเท่าที่ดู เพราะเห็นหน้าตา
ชื่อ ๆ บางคนปี 1 อะไรอย่างนี้" (ต่อ)

ส่วนกบนั้นจะใช้หลัก

"คบคนให้ดูหน้า ชื่อผ้าให้ดูเนื้อ" คือจะใช้วิธีการสังเกตสิ่งที่สามารถสังเกตได้ใน
เบื้องต้นไม่ว่าจะเป็นการแต่งตัว สายตา และในการมองดูเขาก็จะมองดูแถว ๆ เอว
หรือกระเป๋ากางเกงว่ามีอะไรโผล่ออกมาหรือเปล่า คือดูสิ่งที่สามารถจะเป็นอาวุธ
ได้ ประกอบกับดูลักษณะการพูดคุยของเขากับเรา แค่อุ้ยกันก็จะรู้วัตถุประสงค์ได้
ว่าเขาจะทำอะไร ถ้าวัตถุประสงค์เพื่อมาเสนอสินค้า (พวกเซลล์) ก็จะไปปฏิเสธเขา
พูดกับเขาดี ๆ ว่าขอตัวก่อน ซึ่งถ้าเจอคนในลักษณะนี้ก็จะเลี่ยง และคนอื่น
ประเภทหนึ่งที่จะเลี่ยงก็คือคนที่สายตาหลุกหลิก คือคุยกันแล้วสายตาหลอกแหก
เวลาที่คุยกับเรา ซึ่งเราไม่สามารถรู้ได้เลยว่าเขาคิดอะไร ก็จะไม่ชอบ ถ้าเจอคน
แบบนี้ก็จะคุยปกติในขอบเขตของเรา ถ้าดูแล้วว่าเขาไม่น่าไว้วางใจอย่างที่คิด
จริง ๆ ก็จะออกตัวอย่างสุภาพ "

นอกจากจะต้องสอดส่องถึงพวกมิจฉาชีพที่คอยแฝงตัวเข้ามาแล้ว ผู้ที่เข้าไปหาคุณอน
ยังจะต้องคอยระมัดระวังตำรวจที่เข้าไปตรวจตราบริเวณพื้นที่สวนอยู่บ่อย ๆ ด้วย ถึงแม้ว่าจะไม่
มีกฎหมายออกมาอย่างชัดเจนที่จะจับผู้ที่มีพฤติกรรมดังกล่าวได้ แต่ผู้ที่เข้าไปในนั้นก็เหมือนจะรู้
ว่ากิจกรรมดังกล่าวเบี่ยงเบนและละเมิดบรรทัดฐานของสังคม จะเห็นได้จากการที่ตำรวจเข้าไป
ตรวจตราในสวนแล้วผู้ที่อยู่ในนั้นจะต้องหลบหลีกให้พ้นจากสวนเร็วที่สุด ถึงแม้ว่าตำรวจจะเอาผิด
พวกเขาไม่ได้ก็ตาม นอกจากจะเป็นการกระทำผิดซึ่งหน้าตำรวจก็สามารถจับกุมดำเนินคดีได้
เนื่องจากเป็นความผิดฐานกระทำการอันควรขายหน้าต่อหน้าธารกำนัลโดยการเปลือยหรือเปิดเผย
ร่างกาย ซึ่งมีโทษปรับไม่เกิน 500 บาท จำคุกเพียงค่าปรับไม่เกิน 500 บาทนั้นคงไม่มีปัญหา
สำหรับผู้เข้าไปหาคุณอนเท่าไรนัก หากแต่การดำเนินการจับกุมของเจ้าหน้าที่ตำรวจยังหมายถึง
การถูกประทับตราทางสังคมอย่างเป็นทางการอีกด้วยซึ่งผลของการประทับตราดังกล่าวก็จะติดตัว
ผู้ละเมิดบรรทัดฐานไปตลอดชีวิต โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่ไม่เคยเปิดเผยตัวหรือบอกกับผู้อื่นว่าเขา
เป็นเกย์

ตอนที่ไปกลัวตำรวจ เพราะไม่เคย เกิดไปเที่ยวแล้วโดนตำรวจจับไม่คุ้มเลยนะ ...
เคยมีตำรวจและยามมาตรวจจับ ก็ไม่เคยถูกจับนะ แต่รู้ว่าเขาฉายไฟ มีอยู่ช่วงหนึ่ง
เขาก็ฉายไฟรอบเลย ตำรวจมา แล้วคนก็วิ่งออกกันพรีบ เหมือนกับผึ้งแตกรัง นึก
สภาพนะ ก็จะฉายไฟ ตำรวจก็จะฉายไปเรื่อย ๆ สองไฟตามสุ่มทุ่มพุ่มไม้ อะไรอย่าง

นี่ แล้วเราก็วิ่งออกมา แล้วก็รีบเดินฉิบ ๆ ๆ ๆ ออกมา ก็ไปที่สว่างพักหนึ่ง แล้วก็กลับเลย (ต่อ)

พอเห็นตำรวจเข้ามาคนส่วนใหญ่ก็จะหลบ พอเห็นวีแววว่าตำรวจขับมา 1 - 2 รอบ คนก็จะเริ่มออกจากพื้นที่ โดยอาจจะข้ามไปยังถนนฝั่งตรงข้ามไปรอที่ป้ายรถเมล์บ้าง ... ก็เลยเสี่ยงพื้นที่ไปก็จะหมดปัญหา ตำรวจบางคนที่เขาไม่ยอมมีข้อหาด้วย เขาก็อาจจะตีดิ่งให้ออกไปจากพื้นที่ นอกจากจะทำอะไรประเจิดประเจ้อมีอะไรกัน โจ่งแจ้งจนชัดเจนก็ต้องยอมรับสภาพว่าคุณทำจริง ... เหตุการณ์นี้เหมือนหนูกับแมว คือใครไวกว่าก็ยอมจะได้ผลประโยชน์ ตำรวจมาก็ใช่ที่เราจะต้องหนีไปสุด หล้าฟ้าเขียว พอตำรวจมาบีบเราก็อ้อมถนนไปพอเราเห็นตำรวจไปก็เดินเข้ามา คือหนูกับแมวใครไวกว่ากันถ้าตำรวจไวกว่าก็โดนไป ถ้าเราไวกว่าตำรวจก็อดไปก็แค่นั้น ก็เป็นเรื่องสนุกสนาน (หม่อม)

อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่ากิจกรรมดังกล่าวจะมีความเสี่ยงทั้งอาชญากรรมและการตรวจตราของตำรวจ แต่พวกเขาก็ยังคงมีพฤติกรรมการหาคุนอนในสวนสาธารณะอย่างเป็นปกติ หากแต่มีการเรียนรู้ในการดูคนที่เข้ามาปฏิสังสรรค์ หาทางหนีที่ไล่ และคอยสังเกตเวลาที่ตำรวจจะเข้ามาตรวจแล้วทำการเลี้ยวหรือออกจากพื้นที่ในเวลาดังกล่าว แล้วค่อยกลับเข้ามาใหม่ ซึ่งการเรียนรู้ถึงวิธีการเอาตัวรอดในสถานการณ์ที่ไม่พึงประสงค์นั้นวิธีที่ง่ายที่สุดก็คือการเรียนรู้จากเพื่อนผู้ที่เคยมีประสบการณ์ ซึ่งความระมัดระวังตัวและการตรวจสอบคุนอนนั้นนอกจากจะสื่อถึงความต้องการที่ตรงกันแล้วยังเป็นตัวประเินถึงความเสี่ยงที่อาจจะเกิดขึ้นจากความสัมพันธ์ดังกล่าว ซึ่งผู้ที่ต้องการหาคุนอนจะต้องคำนึงถึงโดยเฉพาะความปลอดภัยที่ได้รับจากกิจกรรมที่กำลังจะเกิดขึ้น นอกจากนี้สืบเนื่องจากการเป็นพื้นที่สาธารณะที่ใครก็สามารถเข้าไปใช้ประโยชน์ได้จึงทำให้ผู้คนที่เข้าไปภายในสวนนั้นมีลักษณะเลือนไหล คือมีการเปลี่ยนหน้าไปเรื่อย ๆ แต่ก็มีคนอยู่กลุ่มหนึ่งที่เข้าไปในสวนเพื่อกิจกรรมบางอย่าง ถึงแม้ว่าวัตถุประสงค์ของการเข้ามาในสวนของคนกลุ่มนี้จะเหมือนกันคือต้องการหาคุนอน แต่ลักษณะของผู้ที่เข้ามาทั้งลักษณะของรูปร่าง อายุ และการแต่งกาย ฯลฯ ล้วนมีความแตกต่างกัน ซึ่งรูปแบบและวิธีการในการแต่งกายก็มีส่วนที่เอื้อประโยชน์สำหรับการหาคุนอนด้วยเช่นกัน

นอกจากนี้ก็เป็นที่น่าทึ่งดีว่าการหาคุนอนในสวนสาธารณะเป็นสิ่งที่ไม่ได้รับการยอมรับและไม่ก่อให้เกิดความมีหน้ามีตาทางสังคม ทำให้ผู้ที่เข้ามาหาคุนอนแบบชั่วคราวมักจะต้องคำนึงถึงจุดนี้ ความรู้สึกอยากป้องกันตนเองเป็นความพยายามที่จะไม่นำเสนอตนเองต่อคนนอกในกรณีนี้ผู้ที่เข้ามาหาคุนอนจะต้องทำการตรวจสอบและทำการจัดการกับการปฏิสังสรรค์เพื่อไม่

ให้ความสัมพันธ์ดังกล่าวถูกขัดขวางจากผู้ไม่พึงประสงค์ ในทางปฏิบัติทำให้กิจกรรมการหาหุ่นนอนที่เกิดขึ้นในสวนสาธารณะจึงเกิดขึ้นในช่วงเวลากลางคืนเป็นส่วนใหญ่ ถึงแม้ว่าจะมีคนเข้ามาหาหุ่นนอนในสวนสาธารณะในช่วงเวลากลางวันด้วยก็ตาม

“เวลาที่เข้าไป ตอนกลางคืนไปแล้ว หลังห่มถึงห่มครึ่ง คนก็เดินกันแล้ว ก็เริ่มเดินหากันแล้ว ... ช่วงที่เข้าไปแล้วได้แน่นอนก็ต้องมีตักก้นหนึ่ง แต่ยังไงก็ต้องก่อนสวนปิดอยู่แล้ว ก็ประมาณ 3 ห่ม เพราะสวนใหญ่จะได้ผู้ชายประมาณนี้” (ต่อ)

ก็จะเป็นคนที่ชอบไปไหนมาไหนเวลากลางคืนมากกว่าเพราะอากาศไม่ร้อน และสวนใหญ่ที่เข้าไปในสวนก็จะไปหลังจากงานเสร็จ คือหลังจาก 2-3 ห่มไปแล้ว ซึ่งในบางครั้งก็แล้วแต่ว่าทำงานเสร็จเมื่อไหร่ ถ้างานเสร็จเร็วก็จะไปเร็ว ถ้างานเสร็จช้าก็จะไปช้า เนื่องจากงานที่ทำเป็นงานอิสระจึงกำหนดเวลาไปที่แน่นอนไม่ได้

(กบ)

ซึ่งเวลาที่กบเข้ามาในสวนก็ใกล้เคียงกับเวลาที่ปอเข้ามาคือ “เวลาที่เข้าไปในสวนก็จะเป็นเวลาประมาณ 2-4 ห่ม”

ถ้าเป็นสวนสาธารณะส่วนใหญ่จะเป็นช่วงฟ้ามืดก็คือไม่กำหนดว่าเป็นเวลาอะไร แต่บางทีก็จะเป็นลักษณะของ 24 ชั่วโมง ก็คือเป็นที่รู้จักหรือเป็นแหล่งขายบริการ อย่างเช่นวังสราญรมย์หรือรัชวิภากระยะนี้มันก็จะกลายเป็นลักษณะตลอดวัน คือไปก็อาจจะเห็นประปรายบ้างอาจจะมึะไรบ้าง ไซ้กลางวันอาจจะไม่มีอะไรที่นั่นแต่ว่าเจอกันที่นั่นอาจจะไปที่อื่นได้ ... พอฟ้ามืดก็จะเริ่มมีคน จนกระทั่งหมดเวลาหรือบางทีที่เป็นสวนเปิดคือฟ้ามืดยันฟ้าสว่างของอีกวันหนึ่ง ... อย่างกลับเข้าสุดท้ายก็ฟ้าสว่าง เข้าสมัยก่อนกลับเข้าบ่อยแต่เดี๋ยวนี้ไม่บ่อยเพราะอยู่ใกล้ที่พักก็เลยกลับไวไม่เกินตีหนึ่ง (หม่อม)

จะเห็นได้ว่าเวลาที่แต่ละคนเข้าไปนั้นจะเป็นเวลาที่ฟ้ามืดไปแล้ว ซึ่งการเข้าไปหาหุ่นนอนในช่วงเวลาดังกล่าวจะช่วยปกปิดตนเองจากคนนอกได้ อย่างที่ Krik (1992 อ้างถึงใน Richard Tewksbury 1999) กล่าวว่า “ถ้าคุณสนใจที่จะมีความสัมพันธ์ทางเพศในสวนสาธารณะ แน่นนอนมันจะต้องเป็นเวลากลางคืน เพราะมันสามารถปกปิดตัวคุณและก็ไม่มีใครจำคุณได้ ความมืดจะเป็นประโยชน์สำหรับพื้นที่ส่วนตัวและกิจกรรมทางเพศที่จะเกิดขึ้น” ส่วนในเรื่องของฤดูกาลนั้นก็มีส่วนต่อผู้ที่เข้าไปหาหุ่นนอนเช่นเดียวกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงฤดูฝน

“ฝนน่าจะมีสวน ถ้าฝนตก แต่ก็ยังมีคน ฝนตกก็ยังทำกันอยู่ได้ต้นไม้เลย ขณะที่ฝนตกก็อยู่ในนั้น ก็ยังเอากันเลย” (ต่อ)

ฤดูฝนจะเป็นฤดูที่มีความวุ่นวาย คือฝนมันตก ไปก็ต้องหลบลิ้นหีภัย ถ้าคนไม่กลัวฝนก็ใช่ มันก็มีที่หลบเลี้ยงแต่มันไม่เหมาะเลยแต่งตัวมาเก้ ๆ ก็ต้องมาเปียกอะไรอย่างนี้ ฤดูฝนเป็นฤดูที่เป็นอุปสรรค ฤดูอื่นไม่ค่อยเป็นปัญหา ไปข้างนิต ๆ หน่อย ๆ ในฤดูฝน แต่ถ้าเห็นฟ้าครึ้มอะไรอย่างนี้คนก็จะไม่ออกกันแล้ว คือฤดูฝนคนจะอยู่ไม่ค่อยดีก จะอยู่ประมาณค้ำ ๆ เพราะว่าพอดีก ๆ ฝนก็จะพริ้ว ๆ อะไรอย่างนี้ หรือว่าอากาศไม่ดีคนก็จะไม่ไปกัน ฤดูฝนคนจะไปเที่ยวกันในสถานที่อื่นมากกว่าที่สวนในความรู้สึก แต่ก็พอมีประปราย คนที่ไปเป็นประจำ ๆ ที่เขาไม่ค่อยแคร์เรื่องตรงนี้เขาก็จะไปกัน (หม่อม)

ถึงแม้ว่าฤดูฝนจะเป็นอุปสรรคต่อการหาคุณนอนมากกว่าฤดูกาลอื่น ๆ แต่สำหรับผู้เข้าไปหาคุณนอนเป็นประจำแล้วก็จะถือว่าเป็นเรื่องธรรมดาสำหรับพวกเขา ถึงแม้ว่าความถี่ในการเข้าไปในสวนจะลดน้อยกว่าฤดูกาลอื่น ๆ ก็ตาม แต่พวกเขาก็ยังคงแบบแผนพฤติกรรมการหาคุณนอนอยู่เหมือนเดิม ซึ่งอาจจะแตกต่างกับผู้หาคุณนอนมือสมัครเล่นหรือมือใหม่ที่อาจจะหยุดพฤติกรรมดังกล่าวลงชั่วคราวแล้วค่อยกลับมาหาคุณนอนในสวนใหม่อีกครั้งหนึ่งเมื่อเวลาและภูมิอากาศเอื้ออำนวย ประกอบกับในช่วงเวลาที่ฝนตกจำนวนผู้ที่เข้ามาหาคุณนอนจะน้อยลงและไม่มีหลักประกันใด ๆ ว่าเขาจะได้คุณนอนหรือไม่ อีกทั้งเขาอาจจะเป็นหวัดทำให้เสียงานเสียงการที่เขาทำอยู่ จึงไม่ค่อยคุ้มกับความเสียงเท่าไรนัก

จากที่กล่าวมาการหาคุณนอนในสวนสาธารณะเป็นปรากฏการณ์เชิงอนุวัฒนธรรมของเกย์ที่ต้องการความรู้เกี่ยวกับสถานที่ บรรทัดฐาน และช่วงเวลาที่เกิดกิจกรรมดังกล่าวเกิดขึ้น ซึ่งทักษะต่าง ๆ เหล่านี้จะได้รับการเรียนรู้และการขัดเกลาทางสังคม ที่จะกล่าวถึงต่อไปนี้จะป็นวิธีในการหาคุณนอนตลอดจนการตอรองในกิจกรรมทางเพศที่จะเกิดขึ้น ซึ่ง Goffman (1959 อ้างถึงใน Richard Tewksbury 1999) ได้กล่าวถึง Information Game ไว้ว่า

เป็นกระบวนการที่แต่ละคนตระหนักถึงความต้องการและความสนใจร่วมกันในสถานการณ์เฉพาะหน้าที่เกิดขึ้นซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับความต้องการและความคาดหวังของทั้ง 2 ฝ่าย กระบวนการดังกล่าวเป็นกระบวนการที่บรรดาเกย์สร้างขึ้นมาซ้ำแล้วซ้ำเล่าตลอดเวลาที่พวกเขาเข้าไปหาคุณนอนในสวนสาธารณะเพื่อทำการหาคุณนอนคนใหม่

วิธีการปฏิสังสรรค์ของแต่ละบุคคลในกระบวนการหาคุณนอนจะแตกต่างกันไปตามประสบการณ์และความพึงพอใจของคู่ที่เราเข้าไปปฏิสังสรรค์ด้วย แต่สิ่งที่น่าสนใจเกิดในกระบวนการปฏิสังสรรค์ก็คือ การไม่ใช้ภาษาพูดในการสื่อสาร เนื่องจากการสื่อสารโดยไม่ใช้ภาษาพูดจะ

เป็นเกราะป้องกันตัวตนของผู้ที่เข้าร่วมกิจกรรมการหาคุณอน เมื่อใดที่ผู้ใดผู้หนึ่งพูด ผู้นั้นก็จะสื่อความหมายมากมายภายใต้คำพูดนั้น ถ้าเรามองเกี่ยวกับการใช้คำพูดในการสื่อสารเปลี่ยนแปลงไป ลักษณะของการปฏิสังสรรค์รวมทั้งการกำหนดเอกลักษณ์จะเปลี่ยนแปลงไปด้วย ดังนั้นสิ่งที่สามารถพบเห็นได้ก็คือกิจกรรมการหาคุณอนในสวนสาธารณะเกิดขึ้นได้เพราะความเงียบ

การสนทนาโดยใช้คำพูดค่อนข้างถูกจำกัดและกิจกรรมดังกล่าวยังถูกประทับรอยมลทินทำให้บรรดาผู้ที่เข้าไปหาคุณอนถูกจำกัดวิถีในการเรียนรู้ซึ่งกันและกัน ขณะที่ในที่ตั้งอื่น ๆ พวกเขาสามารถสอบถามในการติดต่อสัมพันธ์กันได้ แต่ก็ไม่ได้ใช้โดยทั่วไปโดยเฉพาะในพื้นที่สาธารณะและเนื่องจากธรรมชาติของผู้ที่เข้าไปหาคุณอนเลื่อนไหลไปเรื่อย ๆ ทำให้การกำหนดเอกลักษณ์ของคนที่เราเข้าไปเกี่ยวข้องด้วยเป็นเรื่องยาก ดังนั้นจึงมีหลักประกันเพียงน้อยนิดเท่านั้นที่คู่ของเราจะไม่มีแนวโน้มที่จะไม่ทำร้ายร่างกายหรือไม่นำความลับไปเปิดเผยต่อสังคม

ถ้าเจอคนถูกใจก็จะมองเขา ใช้สายตาก่อน คือมองไปแล้วก็จะสังเกตไปเรื่อย ๆ เราก็จะพยายามเดินเข้าไปใกล้ ใจจริงก็ไม่กล้าคุยเพราะเราไม่รู้ว่าเขามาเที่ยวหรือมาเล่นกีฬา มาหาเพื่อนหรือมาคอยใคร ก็คือจะเดินเข้าไปสังเกต ฝ่ายตรงข้ามก็รู้ว่าเราสนใจ แต่บางคนก็ทำเก๊ก เขาก็จะเก๊กอะว่ามีคนมาสนใจนะ ก็ไม่ยอมคุย บางคนเขาก็จะเก๊กตั้งนาน เราก็นั่งอยู่ตรงนั้น ยุงก็กัด บางคนเขาก็คุยว่ามาทำอะไรหาเพื่อนหรือครับ ก็จะคุยไปเรื่อย ๆ ... ในตอนแรกที่ยังไม่กล้าคุยกับเขาก็จะพยายามทำให้เขารู้ว่าเราอยากคุยกับเขา ก็เข้าไปนั่งเลย เข้าไปนั่งใกล้ ๆ แล้วก็มองตา เขาก็เหล่แล้วว่าคนนั้นสนใจนะ คนธรรมดาคนดี ๆ ก็จะไม่มีการเข้าไปนั่งเพราะดีแล้ว บางทีบางคนยังไม่ทันไรเลยนะ พอเราหย่อนก้นเขาก็ลุกพริบเลย แสดงว่าไม่ถูกใจเราก็เฉย ๆ ไม่สนใจก็ช่าง หน้าแตกก็หน้าแตก ก็มีหน้าแตกด้วยนะ หน้าเหวอไปเลยไม่ถูกใจหรือ ยังไม่ทันหย่อนก้นลงไปนั่งเขาก็ลุกเลย เขารู้แล้วว่าเราจะเข้าไปหาเขา ... แต่ถ้าเขาสนใจเราก็จะคุยด้วย เริ่มคุยว่ามาเที่ยวหรือครับ อะไรทำนองนี้ ถ้าไม่สนใจเขาก็จะลุกหนีไปเลย เขาหนีไปที่อื่นเลย (ต่อ)

นอกจากนี้ต่อยังเล่าให้ฟังถึงประสบการณ์ครั้งหนึ่งว่า

ตอนนั้นอยู่ในสนามยิงธนู ก็นั่งใกล้ ๆ กัน ตัวเราเป็นเอามือไปล้างตัวเอง ก็เห็นเขานั่งหลายหนแล้ว นั่งเก๊กท่าอยู่อย่างนั้น ทำยังไงมันก็ไม่คุย เราก็ไม่กล้าคุย ใจก็เต้นตึก ๆ ๆ ๆ แล้วก็เลยล้างมันซึ่ง ๆ หน้าเลย นั่งใกล้ ๆ ก็ล้างเลย ตรงช่วงเอว เขายังแซวเลยนะว่าล้างเหมือนงูเลย เราก็ชะงักเลย ก็บอกเขาว่าต้องล้างแล้ว ไม่เห็นคุยเลยอยากคุยอะ แล้วเขาก็คุย เสร็จเรียบร้อยเขาก็ให้เบอร์ว่าไปเที่ยวห้องเขาก็แล้ว

กัน ให้เบอร์ไปก็โอเคได้ (ต่อ)

เป็นคนที่ไม่ชอบเข้าไปหาใครก่อน เวลาเจอคนที่ชอบก็แค่มอง ฝ่ายตรงข้ามก็จะแสดงอาการถ้าเขาชอบเราเหมือนกัน แต่ถ้าเขาไม่สนใจเขาก็จะแสดงอาการแตกต่างออกไป อย่างมากก็แค่มิ้มแต่จะให้ไปคุยเลยก็ไม่ ส่วนปฏิกริยาของฝ่ายตรงข้ามนั้นอย่างเวลาเดินสวนกันแล้วเขาก็จะเดินเหลียวหลัง แค่นิ่งในที่ที่เขามองเห็นเขาก็จะจ้องแล้ว บางครั้งเขาก็เริ่มก่อน แต่ถ้าเป็นคนที่เราชอบก็จะเริ่มก่อน ในบางครั้งที่เราเริ่มก่อนก็จะทำให้รู้สึกว่าเขาเสียฟอร์ม แต่เราก็จะมีวิธีที่เรียกฟอร์มกลับคืนมา เช่น ถ้าเราเข้าไปคุยกับเขาก่อนพอคุยไปได้สักพักหนึ่งเราก็เริ่มถามเขาว่ามารบกวหรือเปล่า ถ้ามารบกวก็จะได้ออกไป ซึ่งเขาก็จะตอบว่าไม่รบกว เขาไม่อยากจะไปไหน เราก็จะรู้สึกว่าได้ฟอร์มกลับคืนมา (กบ)

ถ้าเป็นตัวเองจะไม่ติดต่อก็คือให้คนอื่นเข้ามาติดต่อก็เพราะไม่รู้ว่าจะชอบหรือสนใจเราหรือเปล่า แต่ก็ขยับประจําที่คนอื่นจําได้ว่าที่ประจําของเราอยู่ตรงนี้เป็นที่รู้จักกัน ถ้าเขาสนใจเขาก็จะเข้ามาหาเอง หรือถ้าเราสนใจเขาจริง ๆ แล้วเขาเข้ามาใกล้ เราก็จะทักทายเขาก่อนนิดหน่อย แต่แทบจะไม่ค่อยมีเพราะไม่อยากจะไปรบกวนคนอื่นเขา ให้เขามารบกวเราดีกว่า ...ถามว่ามีบ้างไหมที่ชอบเขาจริง ๆ แล้วไปจีบเขาก่อน มีเยอะแยะไป แต่บางที่เราก็ต้องตัดใจ แม้ว่าเขาจะหล่อมมาก เหม่มาก เก่มาก อดอยากได้แต่ทำอะไรไม่ได้ เพราะเราต้องสังเกตว่าเขาสนใจเราจริง ๆ หรือเปล่า แล้วก็มีคนอื่นหมายปองเขาอยู่หรือเปล่า ... แวดตาหรือความรู้สึกหรือที่เขาเดินมาใกล้ก็พอจะรู้ได้ว่าเขาจะเอนเอียงมาทางเรา ความรู้สึกจะสื่อถึงกัน จะบอกได้ว่าบางที่เขาก็เอนเอียงมาทางเรา ถ้าเขาไม่เอนเอียงเลย ถึงแม้เราจะชอบเขา ก็จะไม่เข้าไป (หม่อม)

ที่เป็นเช่นนี้เพราะประสบการณ์ของการถูกปฏิเสธที่หม่อมเคยได้รับ "มีอยู่ที่ชอบเขามากเข้าไปติดต่อกแล้วถูกปฏิเสธ มีอยู่ประมาณ 3 คน พอเห็นที่แรกว่าเขาเก๋จริง เขาหล่อจริง แต่พอนึกถึงครั้งที่ถูกปฏิเสธก็จะตัดใจแต่นั้นเลยว่าย่าดีกว่า" ซึ่งวิธีในการสังเกตปฏิกริยาจากฝ่ายตรงข้ามเมื่อเขาไม่สนใจเรานั้นจะพบว่า "เขาจะไม่คุยต่อเนื่อง สมมติว่าถามว่าก็ไมงแล้วครับ เขาก็จะงอจะงตอบบ้างไม่ตอบบ้าง คุยถามอะไรก็จะตอบแค่ว่าเราถาม ไม่ค่อยสื่อต่อกัน เราก็จะรู้ว่าเขาไม่อยากจะคุยกับเรา ดูความกระด้างกระส่ายของเขา ทำให้เรารู้ว่าควรออกมาได้แล้ว" (หม่อม)

ส่วนประสบการณ์การถูกปฏิเสธของกบนั้นก็กลับมีลักษณะที่แตกต่างออกไป คือ "เราคงยัง not enough for him ก็ได้ คือ สำหรับบางคนเขาอาจจะมองว่าเราเป็นฝ่ายรับ หรือบางคนอาจ

จะมองว่าเป็นฝ่ายรุกแต่ก็ยังดูไม่แมนพอจึงทำให้คนที่เข้ามาเกิดลังเลได้ แต่ก็ไม่ทำให้รู้สึกเสียใจอะไร”

จากที่กล่าวมาพอจะเห็นได้ว่าผู้ที่เข้าไปหาคุณอนเกือบทุกคนใช้ภาษาสัญลักษณ์เป็นสื่อในการติดต่อคุณอน และเมื่อเป็นที่รับรู้กันแล้วว่าเป็นผู้ที่เข้ามาหาคุณอนเหมือนกันและมีความสนใจในตัวซึ่งกันและกัน การสนทนาจึงเริ่มขึ้น แต่ถ้าเป็นการปฏิสังสรรค์โดยใช้คำพูดเป็นตัวเริ่มในการสนทนาจะมีโอกาสเกิดขึ้นน้อยมาก ดังที่ Richard Tewksbury (1999) กล่าวว่า

เมื่อการปฏิสังสรรค์เกิดขึ้น คำที่พูดออกมาจะมีลักษณะคลุมเครือและพูดสั้น ๆ โดยที่ชายคนหนึ่งอาจกล่าวทักอีกฝ่ายหนึ่ง หรือทำการร้องขออะไรบางอย่าง เช่น ถามเวลา ขอยืมไม้ขีด หรือถามทาง โดยการเปิดประเด็นดังกล่าวเป็นการเปิดโอกาสให้มีการประเมินฝ่ายตรงข้าม ทำให้สามารถคาดการณ์ความต้องการของฝ่ายตรงข้ามได้จากบทสนทนาที่เพิ่มขึ้น และเริ่มความหมายสองนัยยะเพื่อทำการสื่อสารกัน

แต่อย่างไรก็ตามการปฏิสังสรรค์ระหว่างกันก็เชื่อว่าเกิดจากความถูกต้องตรงใจของทั้ง 2 ฝ่าย ซึ่งที่กล่าวมาพอจะเห็นวิธีการปฏิเสธจากฝ่ายตรงข้ามหรือฝ่ายผู้ให้ข้อมูลเข้าไปติดต่อสัมพันธ์กันแล้ว และที่จะแสดงต่อไปนี่ก็เป็นวิธีการที่ผู้ให้ข้อมูลปฏิเสธผู้ที่เข้ามาปฏิสังสรรค์ด้วยดังนี้

ก็จะเดินเบี่ยงไป เดินเฉียงไป นอกจากเขาเข้ามาคุยจริง ๆ แล้วหลีกเลี่ยงไม่ได้ ในเรื่องของการหลบก็พูดว่าของตัวไปทีอื่นเว็บหนึ่ง ถ้าเราไม่สนใจรูปร่างหน้าตา เราก็จะเบี่ยงเดินหนีไปตั้งแต่แรกเลย เพราะจะตัดตั้งแต่แรก ถ้าไอ้เนี้ยไม่เก้เราก็จะเบี่ยงตั้งแต่แรก เราก็จะไม่เข้าไปเกี่ยวข้องกัน เป็นคนที่ไม่ค่อยแคร์ความรู้สึกคนอื่นเท่าไร คื่อหมายถึงว่า แคร์ว่าเขาจะรู้สึกอย่างไร แต่ถ้าเข้ามาแล้วคุยกันไม่รู้เรื่อง คุณก็ควรจะไป หรือไม่เราก็ไปเอง คือไม่ยอมไปยุ่งกับเขา แต่ถ้าไม่เบี่ยง ในกรณีนี้ก็คืออาจใช้ความรุนแรง มีอยู่กรณีหนึ่ง คืออาจใช้กำลังกันนิดหน่อย ไม่ใช่กำลังทะเลาะเบาะแว้งกันเพียงแต่กระชากมือ เราก็จะสะบัด แล้วก็ไปเลย โดยที่ไม่ต้องทิ้งความรู้สึกไว้ทั้งสิ้นเลย (หม่อม)

ขณะที่บเล้าว่า “ก็จะไม่คุยเลย เพราะเมื่อก่อนเคยปฏิเสธดี ๆ ซึ่งเราก็จะดูก่อนถ้าพูดรู้เรื่องก็จะค่อย ๆ ออกตัว ถ้าเป็นคนที่คุณมากเรื่องก็จะออกมาเลยดีกว่า”

ส่วนต่อนั้นเหตุการณ์ที่ตนจะเป็นฝ่ายปฏิเสธฝ่ายตรงข้ามกลับไม่ค่อยมี “ไม่ค่อยมีใครเข้ามาหาเราเลยนะ รู้สึกเป็นประเด็นที่น้อยมาก มีแต่เข้าไปหาเขา เพราะส่วนใหญ่จะเดินไปหาเขา”

ที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่าผู้รักเพศเดียวกันสามารถถอนตัวจากกระบวนการปฏิสังสรรค์ที่ไม่ต้องการที่เป็นที่ยอมรับได้ภายในวัฒนธรรมย่อยของการหาคู่นอน คำถามและวิธีการติดต่อที่คลุมเครือไม่เพียงแต่เอื้อประโยชน์ให้กับการต่อรองสำหรับการเผชิญหน้าในเรื่องเพศเท่านั้น แต่ยังเอื้อประโยชน์ในการถอนตัวออกจากสถานการณ์ที่ไม่พึงประสงค์อีกด้วย นอกจากนี้เรายังพบวิธีที่ชายผู้รักเพศเดียวกันติดต่อสื่อสารกับคู่นอนที่น่าสนใจว่ามีอยู่ด้วยกัน 5 รูปแบบ ซึ่งสอดคล้องกับข้อค้นพบของ Richard Tewksbury (1999) ได้แก่ การสบตา การเข้าไปในพื้นที่ส่วนตัว การใช้ภาษาร่างกาย การสัมผัสร่างกาย และการติดตามผู้ที่เราสนใจ อย่างไรก็ตามรูปแบบของการสื่อสารที่ใช้กันนั้นไม่ได้มีรูปแบบที่เฉพาะเจาะจงเพียงวิธีเดียว เนื่องจากไม่มีผู้ใดที่ใช้เพียงวิธีใดวิธีหนึ่งในการหาคู่นอนนั่นเอง

ดังที่ Goffman (1977 อ้างใน Richard Tewksbury 1999) เชื่อว่าการทำตาหวานเป็นจุดเริ่มต้นของการจับกัน การสบตาไม่ได้เป็นแค่การมองผ่าน ๆ เท่านั้น แต่อยู่ที่การมองอย่างต่อเนื่องและคอยมองการจ้องกลับของฝ่ายตรงข้าม การมองที่ยาวนานไปยังสายตาของฝ่ายตรงข้ามเป็นลักษณะการมองที่ผิดปกติ แต่มันก็เป็นวิธีที่ทำให้ฝ่ายตรงข้ามรู้อย่างรวดเร็วและเริ่มที่จะมีการติดต่อกัน ซึ่งการสบตาจะเป็นวิธีกระตุ้นให้มีการติดต่อกัน การสบตาเป็นตัวเปิดทางให้มีการปฏิสังสรรค์ นั่นคือสายตาจะเป็นเหมือนตัวทดสอบความตั้งใจของทั้งสองคนทั้งในเรื่องของความเหมาะสม ความสนใจเพื่อที่จะก้าวไปยังขั้นต่อไป ขณะที่ความถี่ของการสบตาเพิ่มขึ้นแสดงให้เห็นถึงการเชื่อเชิญให้มีการปฏิสังสรรค์กันเร็วขึ้น

เมื่อการปฏิสังสรรค์ดังกล่าวเป็นไปได้ด้วยดีแล้ว สิ่งตามมาที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ก็คือกิจกรรมทางเพศ ซึ่งกิจกรรมทางเพศที่เกิดขึ้นจะแตกต่างกันไปตามพื้นฐานของความชอบของแต่ละบุคคล โดยกิจกรรมดังกล่าวอาจจะเกิดขึ้นภายในสวนสาธารณะ หรือออกไปมีความสัมพันธ์กันภายนอกสวนก็ได้ ขึ้นอยู่กับการต่อรองของทั้ง 2 ฝ่าย และรูปแบบของกิจกรรมที่จะเกิดขึ้น

ต่อเล่าว่า

กิจกรรมที่เกิดขึ้นหลังจากนั้นก็ง่าย ๆ ก็คือใช้มือในสวน ใช้ปากก็ต้องบางคน คือถ้าเราใช้ปาก เราจะดูเลยว่าของเขาตรงนั้นสะอาดมากน้อยแค่ไหน คือจังหวะที่เขาจุมกลงไปปั๊บก็จะรู้แล้ว คือบางคนสะอาดมาก เคยเจอสะอาดมาก ถ้าเจอไม่สะอาดก็เลิกทำเลย ไม่ทำเด็ดขาดเลย คือบอกเขาว่าไม่ทำเพราะของคุณใช้ไม่ได้มากกว่านั้นไม่เคยมี ข้างหลังนี้ไม่ให้เลย

ซึ่งกิจกรรมที่เกิดขึ้นของต่อนั้นเกิดขึ้นเฉพาะในสวนเนื่องจาก "ยังไม่เคยมีใครพาออกไปข้างนอก เพราะบางคนเขาก็จะไม่พาไป เพราะเขาก็กลัวว่าจะรู้ว่าเขาอยู่ที่ไหน อะไรทำนองนี้"

และเมื่อถามถึงกิจกรรมที่เกิดขึ้นว่าเพราะเหตุใดจึงไม่อนุญาตให้มีความสัมพันธ์ทางทวารหนัก ต่อ
เล่าว่า

เคยลองข้างหลัง แต่มีความรู้สึกที่ไม่ชินกับข้างหลัง เคยลองครั้งเดียวในชีวิตแล้ว
เลือดออก มีเพื่อนแนะนำ แถวรามอินทรา ก็ไปหาเขา แล้วเขาก็ขอเข้าข้างหลัง
เขาบอกไม่เจ็บ ก็พยายาม พอจ้หวะที่ดันลงไป เราก็ไม่รู้ว่าเขาดันอึทำไหน เราก็
ร้องว่าเราเจ็บ เราก็กระเถิบหนี แล้วก็ดึงออก แล้วเลือดมันก็พุ่งออกมา เราก็ตกใจ
คือนิ่งเลย แล้วเอาทิชชูมาซับ เลือดเต็มทิชชูเลย เขาก็ตกใจ เขาก็บอกว่าของเขาก็
เจ็บ เราก็บอกว่าไม่เอาแล้วนะ ตัวเองก็ใจเต้นตึบ ๆ ๆ ๆ แล้วเจ็บ เลยไม่กล้าอีก
เลย

ขณะที่หม่อมเล่าว่า

กิจกรรมที่เกิดขึ้นภายในสวนมีหลายอย่าง เช่น พุดคุยปฏิสัมพันธ์กันธรรมดา เรื่อง
เช็ทซ์ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง เรื่องเช็ทซ์ก็เคยมีในหลาย ๆ ระดับ เบื้องต้นก็อาจจะต่าง
คนต่างทำ ยืนอยู่ด้วยกันหรือเขาอาจจะมาช่วยทำให้ มี oral sex หรืออาจจะมึ
อะไรมาจนกระทั่งมีเพศสัมพันธ์กันเลย มันก็แล้วแต่สถานการณ์ของเวลา การปิด
บังซ่อนเร้นของพื้นที่ก็ต่างกันไป

และเมื่อถึงบทบาททางเพศที่เกิดขึ้นในกระบวนการปฏิสังสรรค์แล้ว จะพบว่าการติดต่อ
ระหว่างผู้ที่เข้าไปหาคุณอนันต์ต้องมีการตีความว่าใครเป็นแบบใด กล่าวคือ เป็นฝ่ายรุกหรือเป็น
ฝ่ายรับ หรือเป็นได้ทั้งสองอย่าง (both - เป็นได้ทั้งรุกและรับขึ้นอยู่กับผู้ที่เข้ามาปฏิสังสรรค์อยู่ใน
ขณะนั้น) ซึ่งจะมีผลต่อกิจกรรมที่เกิดขึ้น อย่างไรก็ตามผู้ให้ข้อมูลบางคนก็ไม่ได้ยึดติดกับบทบาท
ทางเพศ โดยจะขึ้นอยู่กับผู้ที่เข้าไปทำการปฏิสังสรรค์และความพึงพอใจมากกว่า โดยเฉพาะใน
เรื่องของการมีความสัมพันธ์ทางทวารหนัก (anal sex)

"ก็จะรับอย่างเดียว ไม่สามารถเป็นรุกได้ แต่ก็อย่างที่บอก กิจกรรมที่ทำก็แค่ใช้มือกับ
oral sex" (ต่อ)

ขณะที่หม่อมเล่าว่า

บทบาททางเพศจะไม่ Fix เพราะกระบวนการเรื่องเช็ทซ์จะเป็นไปได้โดยตลอด เมื่อ
คนที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับเราเขาก็ควรจะตีความออกมาว่าเขาควรจะเป็นแบบไหน เรา
ควรจะเป็นแบบไหนตั้งแต่แรกแล้ว สมมติว่าเราเจอคนหนุ่มแก่งมาก ๆ เราก็จะไม่
เลือก เพราะเขาเกินไป ไม่ควรจะถูกกับเราทั้ง ๆ ที่เราชอบ แต่เหมือนกับว่าไม่อยาก
ทำให้ตนเองต้องผิดหวัง ถ้าเกิดเราไปสนใจเขาจริง ๆ เราอาจจะพลาดได้ เพราะเรา

เป็นคนไปเลือกเขา เราจะทำใจไม่ได้เอง ผู้คนที่เขาเหมาะสมกับเราและคิดว่า ประเด็นในเรื่องเช็กช้ไปกันได้ จะเป็นตัวบอกแต่แรกว่าจะเป็นอย่างไง ถ้าเป็นคนที่ชอบจริง ๆ แล้วจะไม่ค่อย Fix ในเรื่องของเช็กช้ คือว่ามันพันพัวยุ่งงวมันก็จะพันพัวกันไปจนจบ แต่ก็รู้เบื้องต้นว่าคนที่เข้ามาเขาจะเป็นประโยชน์กับเราในด้านไหน อาจจะตกลงกันโดยไม่ต้องพูด รู้สึกกันเอง หรือว่าถ้าเป็นคนตรงจริง ๆ ก็จะสามารถว่าคุณเป็นแบบไหน แต่ผมจะรู้สึกหงุดหงิดมากในการที่จะตอบว่าชอบแบบไหน เหมือนเขาคุยกับเราไม่รู้เรื่อง เหมือนกับเขาตีความเราไม่ออกว่าเราเป็นแบบไหน ในความรู้สึกตัวเองไม่อยากจะไปแบบไหน ... แต่ว่าถ้าเจอคนตรงเราก็จะบอกว่าเราทำได้ในพฤติกรรมอย่างนั้นนะ ถ้าคุณยอมรับได้ตรงนี้ก็ไปด้วยกัน แต่ถ้าคุณยอมรับไม่ได้ในเบื้องต้นก็ไม่ได้ว่ากันในเรื่องเช็กช้ แต่เรื่องอื่นก็คุยกันได้มีปัญหา (หม่อม)

ในขณะที่ความสัมพันธ์ทางเพศกำลังดำเนินไปในที่ที่ตั้งอันเป็นสาธารณะ อาจเกิดเหตุการณ์ที่ไม่พึงประสงค์ระหว่างผู้ที่กำลังทำการปฏิสังสรรค์ในกิจกรรมทางเพศขึ้นได้ เหตุการณ์ที่ไม่พึงประสงค์อาจจะเป็นการแอบดูจากผู้ที่ยาคู่คนอื่น ๆ ซึ่งมีผลทำให้เกิดขึ้นหยุดชะงักลง โดยที่พวกเขาไม่มีวิธีการจัดการกับเหตุการณ์ที่ไม่พึงประสงค์ ดังนี้

“คือหยุดทำตรงนั้น แล้วก็เดินหนี แต่น้อยที่จะมาแอบดูกัน ไม่ค่อยได้เจอ คือถ้าได้ก็จะเข่ากเข้าไปเลย หรือเข้าไปที่มุมมืด ก็คือทำแป๊บเดียวก็จะเสร็จแล้ว บางคนทำไม่ถึง 10 นาที เสร็จแล้ว เร็ว” (ต่อ)

ในความรู้สึกไม่กลัวเพราะคนที่ไปที่นั่นล้วนรู้เห็นด้วยกันทั้งสิ้น นอกเสียจากคนนอกก็จะบ้ายเบี่ยงเขาไปนิดหน่อย อย่างเช่นวังสระปทุมมย์ก็จะเป็นทางเดินผ่าน พอตึกน้อยก็จะมีใครเดินผ่าน ไม่ใช่วิสัยที่คนเขาจะมาเดินกันในสวนสาธารณะต่าง ๆ ในยามมืด คือคนที่เฉพาะ ที่รู้กัน ก็เลยไม่กลัวในเรื่องของใครที่จะมาเห็น ถ้าคุณกล้าเราก็กกล้าตามกัน มีการย้ายไปที่อื่นบ้าง เพราะในกรณีที่คนมาดูนวยเยอะแยะอาจจะไปยื่นใกล้ ๆ นั้น ก็อาจจะนัดแนะว่าไปห้องใครห้องใดห้องหนึ่ง หรือว่าย้ายที่กันเลย (หม่อม)

จะเห็นได้ว่าแต่ละคนมีวิธีการในการจัดการกับสถานการณ์ที่ไม่พึงประสงค์แตกต่างกันไป โดยวิธีที่ใช้มากที่สุดก็คือหยุดกิจกรรมที่เกิดขึ้นชั่วคราว แล้วไปหาที่อื่นเพื่อดำเนินกิจกรรมต่อ ซึ่งอาจจะเป็นภายในสวนเองหรืออาจจะไปห้องของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งก็ได้ เพื่อให้กิจกรรมที่เกิดขึ้นดำเนินไปจนจบ

ที่นำเสนอมาทั้งหมดอาจจะเป็นเพียงเสี้ยวหนึ่งของวิถีชีวิตทางเพศของผู้รักเพศเดียวกัน ที่ทำการหาคู่นอนภายในสวนสาธารณะ ซึ่งในความคิดของคนทั่วไปมักจะมองผู้ที่มีพฤติกรรมดังกล่าวว่าน่าละอาย เป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่คนในสังคมควรประณาม หรือกำจัดให้หมดไป ฯลฯ นอกจากนี้ผู้ที่มีพฤติกรรมในลักษณะดังกล่าวยังถูกประทับรอบมลทินจากสังคมว่าเป็นพวกล่า สอนและเป็นผู้แพร่เชื้อโรคเอดส์อีกด้วย ตราบประทับอันนี้มีผลต่อชายผู้รักเพศเดียวกันทำให้พวกเขาต้องปิดบังถึงการมีพฤติกรรมดังกล่าวไม่ให้ผู้อื่นรับรู้ เพื่อเป็นการหลีกเลี่ยงการประทับรอย มลทินทางสังคม และตราบไต่ที่พวกเขาตระหนักว่าพฤติกรรมดังกล่าวสามารถให้ความสุขแก่พวกเขาได้โดยที่ไม่มีใครล่วงรู้ พวกเขาก็กังคังพฤติกรรมนั้นไว้เป็นส่วนหนึ่งของวิถีชีวิตต่อไป